

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. D. N.**
bytem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, sp. zn. X,
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku porušení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobkyně namítá, že se v prvostupňovém řízení nekonalo ústní jednání. Sporuje, jak správní orgány dospěly ke svým skutkovým závěrům. Nadto namítá, že její odpovědnost za přestupek zanikla. Krajský soud posuzoval, zda žalobkyně tyto námitky vznáší důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. X („rozsudek krajského soudu“), zrušil původní rozhodnutí žalovaného, který potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice

(„městský úřad“) o vině žalobkyně z přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Toho se žalobkyně měla dopustit dne 6. 5. 2017 v Ostrovačicích na ulici Osvobození u domu č. p. 107, kde v 8:20 jela rychlostí nejméně 61 km/h (po odečtu možné odchylky).

3. Úkolem správních orgánů v novém řízení bylo postavit najisto místo spáchání přestupku ve vazbě na udávanou vzdálenost měření, která měla činit 145 metrů. Z provedeného dokazování na základě soudem pořízených fotografií ze serveru *mapy.cz* neplynulo, že by policisté rychlost změřili u domu č. p. 107. Nebylo jisté, že zda dodrželi vzdálenost měření podle návodu k obsluze použitého rychloměru LTI 20/20 TruCAM, v. č. TC003677 („měřič“). Bylo proto třeba zjistit, v jakém místě policisté rychlost měřili, kde přesně pořídili fotografii se záměrným křížem, a zda tato vzdálenost odpovídá povolenému měřicímu rozsahu měřiče.
4. Městský úřad oznámil dne 28. 8. 2019 žalobkyni pokračování v řízení o přestupku („oznámení“). Sdělil jí, že dne 16. 9. 2019 proběhne dokazování mimo ústní jednání. Zdůraznil, že provede pouze důkazy, které již byly předmětem ústního jednání v původním řízení dne 19. 7. 2017. Proto již neměl v úmyslu nařídit ústní jednání a nevyžadoval osobní přítomnost žalobkyně. Jednotlivé důkazní prostředky pak v oznámení vyjmenoval, včetně návodu k obsluze měřiče. Dodal, že záznam o měření rychlosti provedený měřičem provede ve dvojnásobné zvětšenině a dokumentaci místa, kde proběhlo měření, předloží v detailnějším rozlišení v podobě snímků z veřejně dostupných portálů *mapy.cz* a *Google Maps*. Současně žalobkyni poučil, že nejpozději v den dokazování mimo ústní jednání bude mít možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Městský úřad avizoval, že po dokončení dokazování vydá rozhodnutí.
5. Žalobkyně v reakci na oznámení zaslala městskému úřadu žádost, aby nařídil ústní jednání. Odůvodnila to tím, že by se ho ráda zúčastnila, přímo se vyjádřila k provedenému dokazování a doplnila by důkazní návrhy. Odkázala na § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích („zákon o přestupcích“), podle kterého ještě řízení probíhalo, a který stanovil povinnost konat ústní jednání. Navrhla pak k provedení všechny důkazy, které již dříve v přestupkovém řízení navrhovala, včetně důkazů navržených při soudním jednání. Až u soudu se dověděla, že originál záznamu videa a fotek na SD kartě již neexistuje. Navrhla přesto provedení důkazu originálem fotek a videa, nikoliv pouhými kopiemi.
6. Městský úřad nicméně provedl ve stanoveném termínu dokazování mimo ústní jednání, kde provedl avizované důkazy. A dne 18. 9. 2019 vydal rozhodnutí č. j. X („rozhodnutí městského úřadu“). Žalobkyni opět shledal vinnou z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterou žalobkyně s přihlédnutím k technické odchylce překročila minimálně o 11 km/h *u domu č. p. 110* na ulici Osvobození v Ostrovačicích dne 6. 5. 2017 v 8:20 ráno. Uložil jí za to pokutu ve výši 1.500 Kč. Po důkazní stránce vyšel mj. i ze záznamu o přestupku z měřiče, jeho ověřovacích listů, potvrzení o školení zasahujících policistů v zacházení s měřičem, dokumentace prostoru měření rychlosti, výtahu z návodu k obsluze měřiče a také kompletního návodu k obsluze měřiče provedeného při dokazování. Stežejní roli pak hrál snímek z měřiče, z něhož městský úřad dovodil údaj o naměřené rychlosti a místu i čase měření. Z veřejně dostupných mapových podkladů z webu *Google Maps* plynulo, že měřič byl na stanovišti po levé straně (ve směru jízdy žalobkyně) na odstavné ploše naproti domu Osvobození 140. Měření proběhlo bez

chybového hlášení, proto městský úřad neměl pochybnosti o správnosti měření, které odpovídalo návodu k obsluze.

7. Žalobkyně se proti rozhodnutí městského úřadu odvolala. Namítala, že městský úřad nevymezil dostatečně místo přestupku. Měly ho vymezovat GPS souřadnice na pořízené fotografii nebo video. To městský úřad neprovedl k důkazu, přestože právě video policisté žalobkyni ukazovali po jejím zastavení v den tvrzeného přestupku. Fotku jí neukázali, sdělili jí, že ji nemohli na místě vytisknout. Žalobkyně napadá použitou fotografii bez metadat. Tvrdí, že jela celou dobu za jiným vozidlem. Z toho důvodu ji zajímalo, kde přesně měla rychlost překročit. Namítala, že by dokazování mělo proběhnout za pomoci znaleckého nebo odborného posudku, které by se zaměřily na nastavení měřiče a skutečnost, že to byla právě ona, kdo překročil rychlost. Také navrhovala provést důkaz videem. A dodávala, že navrhovala, aby proběhlo ústní jednání, kde by mohla uplatnit své důkazní návrhy uvedené v žádosti o nařízení ústního jednání.
8. Žalovaný se obrátil na policii se žádostí o spolupráci, ve které požádal o videozáznam měření rychlosti z měřiče. Policie mu ho poskytla včetně záznamu o přestupku vygenerovaného z měřiče. Žalovaný se také obrátil na společnost ATS-TELCOM PRAHA a. s. („ATS-TELCOM“), které popsal situaci (s odkazem na obsah videozáznamu), a dotázal se jí, jakým způsobem se do videozáznamu doplňují data o čase měření a změřené rychlosti, resp. zda je možné s nimi nějak manipulovat. Společnost ATS-TELCOM odpověděla, že se data do záznamu vepisují automaticky při jeho generování a uživatel nemá jakoukoliv možnost daná data měnit. Rychlost měření se změří jen jednou na počátku zahájení měření. Pokud se na videu v určitý moment (v čase 1069 msec) objevil záměrný kříž, jde o přesný moment změření rychlosti vozidla. Celé video má 6321 msec, což je údaj o délce videozáznamu. S měřením tento údaj nemá nic společného.
9. Žalobkyně dostala možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí žalovaného. Poukazovala na nesrovnalosti v údajích o programu použitým k vygenerování záznamu o přestupku, které se lišily v původním záznamu, který byl ve spise, a v novém záznamu předloženém v odvolacím řízení (Archiv 5.4 RAMET namísto původního 5.2). Dodává, že je podle ní záměrný kříž na vozidle v jiném čase než na fotografii (od 853 msec do 1137 msec). Video má také jinou délku, než ATS-TELCOM uvádí. Video je navíc zrychlené, nedá se zpomalit a řádně zhodnotit. Spornosti a pochybnosti mohl odstranit pouze znalecký posudek. Správní orgány musí veškeré důkazy předložit k termínu zahájení řízení. Žalobkyně nadále trvá na námitce, podle které správní orgány určily místo spáchání přestupku špatně.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, sp. zn. X („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Uvedl, že podle zákona o přestupcích se koná ústní jednání vždy, proto neexistuje právo obviněného o něj žádat. V této věci se konalo 19. 7. 2017 za účasti žalobkyně. Dne 16. 9. 2019 pak proběhlo dokazování mimo ústní jednání, kterého se žalobkyně mohla zúčastnit. Žalovaný vysvětlil, proč podle tehdy platné úpravy podle jeho názoru nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek.
11. Po skutkové stránce odkázal hlavně na výsledek měření ze záznamu pořízeném z měřiče a údaje v oznámení o přestupku a úředním záznamu policistů. Místo měření podle žalovaného vyplynulo z podkladů od policistů doplněných o zvětšeninu fotodokumentace

obsažené v záznamu o přestupku a z videozáznamu z měřiče. Na základě právního názoru plynoucího z rozsudku krajského soudu městský úřad zjistil, že k přestupku došlo u domu č. p. 110 a že vzdálenost měření skutečně činila 145 metrů, jak uvádí záznam o přestupku. Dovedl to ze zvětšenin fotografie ze záznamu o přestupku, fotografií z *Google Maps* a změření vzdálenosti pomocí stránek *mapy.cz*. S postupem městského úřadu se žalovaný v tomto ohledu ztotožnil a nepovažoval námitky žalobkyně za důvodné. Doplnění dokazování by již podle žalovaného bylo nadbytečné. Žalovaný dodal, že pokud měřič nevykáže chybové hlášení, pak měření proběhlo podle návodu k obsluze. Případné snížení přesnosti měření kvůli jeho úhlu pak jde ve prospěch řidiče. Před žalobkyní nejel žádný vůz, jak namítala. Žalovaný také odkázal na vyjádření ATS-TELCOM, podle kterého se údaje do videozáznamu z měřiče vepisují automaticky. Záznam o přestupku předložený policií v odvolacím řízení jen vznikl v novější verzi použitého programu. Data z SD karty k původnímu přestupku bylo nutné z kapacitních důvodů přesunout na jiné datové úložiště, což nic nemění na jejich použitelnosti. Fotografie z videozáznamu se záměrným křížem je v rozpětí uváděném žalobkyní.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobkyně

12. Žalobkyně namítá, že městský úřad měl nejpozději při zahájení řízení označit přestupek v souladu se zákonem. Nemůže ho stále doplňovat a měnit. Návod k obsluze měřiče nebyl součástí spisu, jak se uvádí v rozhodnutí městského úřadu. Poprvé ho žalobkyni předložil až soud při ústním jednání dne 31. 10. 2019. Nesl ale jiné označení, než jaké uvádí rozhodnutí městského úřadu. V jeho spise nebyl od počátku řízení. Objevil se až ve spise žalovaného v odvolacím řízení. Příkaz městského úřadu neobsahoval náležitý, průkazný a nezaměnitelný popis skutku. Neuváděl a neprokazoval místo spáchání přestupku. Jen zmiňoval, že k přestupku došlo před domem č. p. 107. Rozhodnutí městského úřadu nově hovoří o domu č. p. 110, což prokazují subjektivně zvětšené fotografie, nikoliv záznam o přestupku. Od případného místa měření to bylo 160 metrů.
13. Městský úřad žalobkyni sdělil, že po zrušení svého předchozího rozhodnutí žalovaným s ní bude pokračovat v řízení a že 16. 9. 2019 provede dokazování mimo ústní jednání. Nejpozději v tento den také žalobkyně měla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně následně požádala o nařízení ústního jednání. Navrhla další dokazování. Na tento návrh však nedostala odpověď. Ve stanovený den pak proběhlo dokazování mimo ústní jednání. Žalobkyně tím přišla o možnost se k věci řádně vyjádřit. Městský úřad jí v oznámení o pokračování v řízení sdělil, že provede pouze důkazy, které již provedl za její osobní účasti při ústním jednání dne 19. 7. 2017. Proto ústní jednání nenařídil a nevyžadoval její osobní účast. Městský úřad však provedl nový důkaz návodem k obsluze měřiče, který nebyl dříve součástí správního spisu. Změnila se i skutková okolnost místa spáchání přestupku (viz předchozí odstavec). Žalobkyně neměla možnost se k obojímu vyjádřit. Žalovaný pak předložil nové důkazy – kopii videozáznamu a fotky přestupku, přestože již existovaly v roce 2017 a žalobkyně důkaz videem navrhovala. Nemohla se tak k nim vyjádřit v ústním jednání.
14. Městský úřad jednal kvůli změně místa přestupku o jiném přestupku než při zahájení řízení. Žalobkyně navrhovala ohledání na místě samém a pořízení fotodokumentace, na jejímž základě by bylo možné srovnat polohou vozu na snímku č. 1 ve spise se záměrným křížem. Předmětný úsek si znovu projela a podle počtu stožárů a keřů konstatuje, že se vůz

na daném snímku nenachází před domem č. 107 ani č. 110. Je na mnohem vzdálenějším místě, spíše u domu č. 132 a dále. Navrhuje proto ohledání na místě samém a znalecký posudek posouzení videozáznamu o přestupku, zda odpovídá návodu k obsluze. Místo přestupku městský úřad neprokázal originálním důkazem podle souřadnic GPS, které městský úřad musel znát. Kopii videozáznamu žalobkyně sporuje. Nechápe, proč od samého počátku nebyla doložena originální SD karta. Žalovaný bez opory v důkazech dovozuje, že měření proběhlo ve vzdálenosti 145 metrů. Žalobkyně se ale ptá, zda jde o nastavenou hodnotu nebo změřenou hodnotu, a od čeho se odvíjí. Měření mělo proběhnout měřičem, který má podat nezpochybnitelný důkaz. Místo toho se provádí důkazy z *Google Maps*, zvětšováním fotografií. Žalobkyně zpochybňuje pravost videozáznamu a navrhuje doložení jeho originálu.

15. Žalovaný vytrhává z kontextu jednotlivé věty z návodu k obsluze. Při soudním jednání nepotvrdila, že by jí byl předložen návod bez datace o pár stranách. Nyní se pracuje s návodem o cca 59 stranách. Není v silách žalovaného, aby bez znaleckého posudku nebo ohledání na místě prokázal soulad měření s návodem k obsluze a vyhodnotil provedené měření v celém kontextu, jak ho zaznamenává originál SD karty. Vzhledem k odbornosti a objemnosti návodu nelze relevantně posoudit nastavení měření. To mohla provést jen společnost ATS-TELCOM. Žalovaný žalobkyni teprve na sklonku roku 2019 zaslal nové důkazy, které popřela.
16. Žalovaný požádal společnost ATS-TELCOM o vyjádření k datům uvedeným v černých obdélnících na videozáznamu. Žalobkyně neměla možnost k vyjádření této společnosti klást otázky a prokázat rozhodující okolnosti, zda měření proběhlo v souladu s návodem, pokud protokol neobsahuje všechna metadata (např. GPS), na které návod odkazuje. Uvedená společnost se vyjadřovala pouze ke skutečnostem uvedeným žalovaným v žádosti o vyjádření a neobdržela celý videozáznam. Posuzovala pouze tři fotky. Tento důkaz proto nepostačuje. Žalobkyně nerozumí tomu, proč neobdržela celý záznam videa se všemi dostupnými údaji o měření. Považuje provádění důkazů mimo ústní jednání za nezákonné. Vysvětlení společnosti ATS-TELCOM nelze použít, pokud se nevyjadřovala ke kompletnímu videozáznamu. Skutečnou rychlost vozidla po celou dobu videozáznamu lze prokázat originálem SD karty.
17. Žalobkyně vznáší také námitku, že zanikla její odpovědnost za přestupek podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Následně žalobkyně napadá doplnění dokazování v řízení před žalovaným v podobě videozáznamu. Ten existoval již v době prvního jednání městského úřadu v roce 2017. Argument žalovaného, že je nesmyslné, aby měl správní orgán veškeré podklady pro své rozhodnutí již při zahájení řízení, podle žalobkyně neobstojí. Nebylo by pak třeba žádné správní řízení konat. Vede to k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Jediným nezpochybnitelným důkazem byl videozáznam přestupku, který žalobkyně dostala v kopii v částečném rozsahu ke zhlédnutí až v rámci druhého odvolacího řízení v prosinci 2019. Žalobkyně považuje za nezákonné a rozporné s jejím právem na obhajobu a spravedlivý proces, že žalovaný průběžně doplňoval podklady pro vydání rozhodnutí. Její námitky, že jí policisté neukázali fotku, o absenci údaje o rychlosti na videu, dopsání čísla fotky do oznámení a nutnosti doložit originál SD karty, jsou od počátku stejné a neměnné.

18. Další námitka žalobkyně se týká nově vygenerované kopie záznamu o přestupku. Žalobkyně poukazuje na to, že jej vyhotovil program 5.2RAMET a. s. Jí zaslaný záznam včetně fotografií v pdf a CD však říká, že vznikl v programu 5.4RAMET. Jde o jinou fotku a nový videozáznam, tj. jiný důkaz, než jaký byl předmětem dokazování. Společnost ATSTELCOM se pak vyjadřovala k záznamu z programu 5.2RAMET, nikoliv k novému důkazu zpracovanému programem 5.4RAMET. Neposuzovala tedy důkaz prováděný městským úřadem.
19. Žalobkyně pak netvrdila během soudního jednání dne 31. 5. 2019, že videozáznam neexistuje účelově. Takové tvrzení žalovaného není ničím podložené. Navrhovala k provedení důkaz videozáznamem nebo fotkou se všemi metadaty, které má fotka při správném měření mít. Na to jí soudce sdělil, že tento videozáznam už neexistuje. Žalobkyně proto navrhuje důkazní provedení záznamu ze soudního jednání či nahlédnutí do soudního spisu, zda tento důkaz soud vyžadoval. Je zjevné, že existují důvodné pochybnosti o přestupku žalobkyně.
20. Žalobkyně nesouhlasí ani se závěry o možnosti doložit originál SD karty, protože SD karta byla kvůli kapacitě smazána. Na internetu se uvádí, že dané laserové měřice mohou zaznamenávat správná měření včetně souřadnic a že záznam z takového zařízení může policie promptně zaslat na e-mail pachatele přestupku. Policie a správní orgány ztěžovaly její procesní situaci, pokud po několik nezpřístupnila kompletní videozáznam. Městský úřad nemohl bez pochybností dojít k závěru o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Skutková zjištění a závěry o zavinění žalobkyně se neprokázaly. Pro naplnění materiální stránky je rozhodné, zda lze z videozáznamu zjistit její skutečnou rychlost po celou dobu záznamu. Žalobkyně vylučuje takto rychlou jízdu.
21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že totožnost skutku zůstala i po změně místa přestupku zachována. Není pravdou, že by se návod ve správním znění stal součástí spisu až po soudním jednání. Obligatorní ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích v této věci proběhlo dne 19. 7. 2017 za přítomnosti žalobkyně. Žalobkyni nic nebránilo, aby se zúčastnila dokazování mimo ústní jednání dne 16. 9. 2019 a vznesla své návrhy, úplně stejně jako při ústním jednání. Městský úřad neměl povinnost nařizovat ústní jednání, pokud již proběhlo. Žalovaný nespátňuje nic špatného na tom, že policie při vygenerování videozáznamu nově vygenerovala také záznam o přestupku, k čemuž použila aktualizovaný program. Všechny údaje jsou jinak stejné. Žalobkyně si taky zřejmě neuvědomuje, jak se pracuje s SD kartami coby paměťovým médiem, ze kterého je občas potřeba data přesunout na médium s větší pamětí, z SD karty je smazat a používat znovu.
22. Nedošlo ani k zániku odpovědnosti za přestupek. Nově se po zásahu Ústavního soudu na tuto otázku použije zákon o odpovědnosti za přestupky, podle kterého promlčecí doba činí jeden rok. Přerušuje se oznámením o zahájení řízení či rozhodnutím o vině. Po dobu soudního řízení pak neběží. V této věci se opakovaně promlčecí doba přerušila a nikdy neuběhla. Podle žalovaného pak z podkladů ve spise vyplývala osoba řidiče změřeného vozu, místo měření i výsledek měření. Za vozidlem řízeným žalobkyní se nachází několik viditelných sloupů elektrického vedení, vozidlo je těsně před prvním z nich. Následuje druhý sloup a po něm třetí, který na snímku z měřiče působí, jako by se skládal ze tří tenkých sloupů. Porovnáním zvětšeného snímku se záměrným křížem a snímků dostupných na *Google Maps* mohl městský úřad bez pochybností konstatovat,

že ke spáchání přestupku došlo u domu č. 110. Další dokazování bylo nadbytečné. Pokud pak měřič nevykázal chybové hlášení, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze.

23. Žalovaný dal žalobkyni za pravdu, že videozáznam se v nezpomalené verzi promítá příliš rychle. Žalovanému se každopádně podařilo za pomoci funkce print screen zaznamenat výskyt záměrného kříže na vozidle v čase 1069 msec, který ve svém vyjádření uvedla sama žalobkyně. Společnost ATS-TELCOM se vyjadřovala pouze k podkladům poskytnutým žalovaným. To nic nemění na skutečnosti, že rychlost uvedená mezi údaji na videozáznamu byla vozidlu naměřena v okamžiku, ve kterém je na vozidle záměrný kříž.
24. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného namítá, že odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději tři roky od jeho spáchání. Odkazuje pak na judikaturu, podle které je nutné v každém individuálním případě posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání dostatečně konkrétně tak, aby jej nešlo zaměnit s jiným. V žádném důkazu nejsou GPS souřadnice. Není k dispozici ani celý kompletní návod, jen jeho výňatky. Nelze konstatovat, že měření proběhlo v souladu s ním, pokud bylo třeba prokazovat měření pomocí internetové aplikace. Pokud by policisté správně použili měřič, veškerá data by měli k dispozici. Žalobkyně stále neví, co by se stalo, pokud by měřič nebyl nastaven na vzdálenosti podle návodu k obsluze.
25. Žalobkyně s odkazem na judikaturu opakuje, že mělo proběhnout ústní jednání. Tvrzení žalovaného o vzdálenosti měření je čistě subjektivní, na ústním jednání si mohli vše vyjasnit. Správní orgány žalobkyni odňaly právo se hájit, nikdo nechtěl posoudit videozáznam, z něhož by mohla vyplynout nezpochybnitelnost spáchání přestupku. O všem jsou pouze kopie, ač policie měla a mohla mít od samého počátku nezpochybnitelný originální důkaz. Žalobkyně zpochybňuje pravost záznamu o přestupku, který najednou není v původním archivačním programu.

IV. Jednání před krajským soudem

26. Dne 29. 9. 2021 u krajského soudu proběhlo jednání. Konalo se za účasti žalobkyně, žalovaný se z něj omluvil. Žalobkyně dostala možnost namítnout podjatost samosoudce, ale námitku podjatosti nevznesla. Poté shrnula své žalobní námítky. Krajský soud zrekapituloval podstatný obsah spisu, k čemuž se žalobkyně následně vyjádřila a zopakovala některé ze svých žalobních bodů.
27. Žalobkyně trvala na důkazních návrzích, které uplatnila v žalobě, tj. znaleckém posudku, jehož předmětem by byla otázka správnosti měření podle návodu k obsluze, ohledání na místě a důkazním provedení správního spisu i soudního spisu týkajícího se rozsudku krajského soudu. Krajský soud však tyto návrhy zamítl. Obsah spisů (včetně správního spisu, kterým se ve správním soudnictví nedokazuje) totiž zahrnuje dostatečné podklady k posouzení věci. Proto by provedení dalších důkazů bylo nadbytečné. Pokud by krajský soud důkazním návrhům vyhověl, již by tím navíc nahrazoval činnost správních orgánů. V požadovaném rozsahu by sám znovu zjišťoval podstatnou část skutkového stavu, který měly v první řadě zjistit správní orgány, a vybočil by tím ze své prezkumné role vůči jejich postupu, včetně toho, jak došly ke svým skutkovým závěrům. Žalobkyně poté uplatnila svůj závěrečný návrh, ve kterém shrnula jádro svých námitek, z nichž za hlavní považovala

námítku zániku odpovědnosti za přestupek. Po krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

28. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
29. Žaloba *není důvodná*.
30. Námitky žalobkyně se dají strukturovat do tří kategorií: a) nekonání ústního jednání, b) promlčení přestupku, c) skutková zjištění týkající se překročení rychlosti a místa spáchání přestupku. Krajský soud tyto námitky v právě uvedeném pořadí vypořádá. S ohledem na povahu, rozsáhlost i jistou repetitivnost žalobních námitek však krajský soud předesílá, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu správní soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, bod 13, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 10 Afs 346/2020-43, bod 12 a tam uvedenou judikaturu). To platí zejména pro skutkové námitky žalobkyně v části pod písmenem c).

a. Námitky porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces

31. Žalobkyně namítá, že se po zrušení původních rozhodnutí správních orgánů mělo u městského úřadu znovu konat ústní jednání, namísto dokazování mimo ústní jednání. Také dodávala, že nemohla klást otázky společnosti ATS-TELCOM v odvolacím řízení, což vše odporovalo jejímu právu na spravedlivý proces. Podle krajského soudu žalobkyně tyto námitky ovšem vznáší nedůvodně.
32. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platilo, že *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání* (k významu tohoto ustanovení viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, na nějž v replice odkázala i žalobkyně). Šlo tedy o jeden z případů, které předvídá § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), podle něhož ústní jednání správní orgán *nařídí v případech, kdy to stanoví zákon*. Na rozdíl od dřívějších řízení o správních deliktech, která spolu s přestupkovým řízením spadala do kategorie správního trestání před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy nařízení ústního jednání bylo pro přestupkové orgány obligatorní. Nebylo zde možné využít institutu dokazování mimo ústní jednání, ke kterému mohly správní orgány přistoupit v řízení o správních deliktech (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, č. 2633/2012 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, body 11-15).
33. Jak totiž jednoznačně zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008-111, „správní orgán prvního stupně měl povinnost k projednání přestupku nařídit ústní jednání, a to v celém rozsahu prováděného dokazování, neboť právě k provádění dokazování (a uplatnění odpovídajících procesních práv účastníků řízení) ústní jednání slouží (...). Provedl-li tedy některé důkazy mimo ústní jednání s odkazem na § 51 odst. 2 správního řádu, aplikoval na řízení právní normu, která na

přestupkové řízení nedopadá, neboť úprava přestupkového řízení je *lex specialis* k obecné úpravě správního řízení podle správního řádu. Povinnost projednat přestupek při ústním jednání by koneckonců nebyla dotčena ani obecným ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu, neboť to předpokládá ústní jednání vždy, když tak stanoví zákon, což zákon o přestupcích činí“. Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud ve své další judikatuře a konstatoval, že *správní orgán pochybil, jestliže v přestupkovém řízení provedl důkazy mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu* (srov. např. rozsudky ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010-63, a ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018-32).

34. Z povinnosti nařídit ústní jednání stanovené § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tedy tehdejší právní úprava a judikatura nepřipouštěla výjimky. *Byla přísnější než dnes platná a účinná úprava* v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého správní orgán může (ale nemusí) nařídit ústní jednání, přičemž povinnost ho nařídit nevzniká, ani pokud o jeho nařízení požádá obviněný, není-li to nezbytné k ochraně jeho práv (správní orgán o žádosti musí ovšem rozhodnout, své závěry odůvodnit a toto jeho usnesení pak podléhá odvolacímu přezkumu nadřízeným správním orgánem). *Ustanovení § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky v této věci ovšem nelze použít.* Neumožňuje to zde na rozdíl od jiných případů původně zahájených podle zákona o přestupcích ani § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví, že pokud bylo řízení o přestupku pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, postupuje se v novém řízení (tedy i v řízení po zrušení původního pravomocného rozhodnutí soudem) podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Řízení o přestupku žalobkyně totiž původně pravomocně skončilo 24. 10. 2017, tedy až po dni nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který připadl na 1. 7. 2017. V této věci je tedy třeba aplikovat § 74 odst. 1 zákona o přestupcích včetně jeho poměrně kategorické povahy.
35. V kontextu právě uvedeného a výše citované judikatury pak neobstojí argument žalovaného, že se ústní jednání ve věci konalo v původním řízení před rozsudkem krajského soudu. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se zkrátka mělo konat vždy, tedy i v novém řízení po zrušení původních rozhodnutí. Dokazování mimo ústní jednání, které proběhlo 16. 9. 2019, navíc reagovalo na rozsudek krajského soudu. Záznam o měření z měřiče městský úřad provedl ve dvojnásobné zvětšenině a stejně tak dokumentaci prostoru měření městský úřad provedl v detailnějším rozlišení za pomoci snímků z portálů *mapy.cz* a *Google Maps*. Minimálně právě zmíněné důkazy tedy měly určitou novou kvalitu, na které pak záviselo meritorní posouzení věci. Pokud je tedy městský úřad provedl mimo ústní jednání, pak podle výše citované úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu pochybil. Obzvláště pokud na žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání ani nijak nezareagoval a nevysvětlil jí, že ve stanovený termín zkrátka dokazovat bude.
36. Přesto toto pochybení podle krajského soudu nedosáhlo intenzity vady, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí městského úřadu a rozhodnutí žalovaného. Smyslem a účelem ústního jednání je, aby se během něj mohly realizovat ústavní principy ústnosti, přímosti a bezprostřednosti řízení o trestním obvinění (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Na jedné straně je tedy nutné, aby se orgán, který rozhoduje o vině a správním trestu, autenticky účastnil a bezprostředně na sebe nechal působit provedené důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a v případě shledání viny rozhodne o správním trestu. Na

straně druhé pak obviněný musí mít možnost využít svého práva být dokazování přítomen a ke všem prováděným důkazům se vyjádřit. *Oba tyto materiální účely přitom městský úřad v této věci naplnil.* Je pravdou, že žalobkyni nic nebránilo, aby se 16. 9. 2019 na městský úřad dostavila a dokazování se – byť ve formálně nesprávné podobě – v čase stanoveném v oznámení zúčastnila. Městský úřad ji o všem detailně v oznámení vyrozuměl včetně plánovaného provedení dvou výše uvedených důkazů v jejich nové podobě. Žalobkyně obdržela oznámení dne 30. 8. 2019, tedy s více než dvoutýdenním předstihem, což bylo nepochybně včas. Ostatně žalobkyně ani v celém řízení neuváděla žádný důvod, proč se ve stanovený termín k městskému úřadu nedostavila. Pokud by se tehdy dostavila, předešla by tím důsledku, který nyní správním orgánům vytýká, že se nemohla k prováděným důkazům přímo osobně vyjádřit.

37. Nadto je třeba dodat, že v této věci nešlo o situaci úplné nepoužitelnosti prakticky všech důkazů, které nikdy nebyly v řízení na prvním stupni předmětem dokazování při ústním jednání. Pochybení městského úřadu zde není takového rázu, jako například vyslechnutí všech svědků mimo ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, které „zakládá těžkou vadu řízení před správním orgánem prvního stupně, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť žádný z použitých důkazů nebyl pořízen zákonným způsobem a jsou tedy nepoužitelné *per se*. (...) procesní pochybení správních orgánů [je] natolik markantní a závažné, že způsobuje nezákonnost obou správních rozhodnutí bez dalšího, a to především proto, že zcela vyloučilo žalobce z uplatňování jeho procesních práv, která jsou mu garantována právním řádem.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010-63, či ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018-32, bod 11).
38. V této věci totiž naopak naprostou většinu důkazů magistrát provedl zákonným způsobem při ústním jednání konaném dne 19. 7. 2017, což se týká i originální „zmenšené“ podoby záznamu o měření z měřiče. Ve vztahu k jeho „zvětšené verzi“ a další dokumentaci prostoru měření lze pak říct, že jejich provedení vykazuje jen formální vadu dokazování mimo ústní jednání, které ovšem žalobkyni *nevyloučilo z uplatňování jejích procesních práv*, tj. zejména práva být dokazování přítomna a vyjadřovat se k provedeným důkazům. Za těchto okolností by podle krajského soudu bylo formalistické vidět v pochybení městského úřadu, který znovu nenařídil ústní jednání, vadu, která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
39. Námitky žalobkyně, že městský úřad postupoval nezákonně, pokud dne 16. 9. 2019 dokazoval mimo ústní jednání, na tomto dokazování poté založil své rozhodnutí a ústní jednání již znovu po rozsudku krajského soudu nenařídil, proto nejsou důvodné.
40. Žalobkyně také namítala porušení jejího práva na spravedlivý proces v souvislosti s vyjádřením společnosti ATS-TELCOM. Zejména tvrdila, že měla dostat příležitost jí také klást otázky. Dodávala, že společnost ATS-TELCOM neměla k dispozici videozáznam. Podle krajského soudu však ani v tomto případě nelze o porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces hovořit. V odvolacím řízení již zákon o přestupcích nevyžadoval konání ústního jednání, takže formální problém popisovaný na předcházejících řádcích zde nevznikl. Co však z hlediska práva na spravedlivý proces krajský soud považuje za důležité, je skutečnost, že žalovaný dal žalobkyni možnost na vyjádření společnosti ATS-TELCOM (a videozáznam) zareagovat. Žalobkyně této možnosti využila a zaslala žalovanému vyjádření, ve kterém popsala své námitky vůči vyjádření společnosti ATS-

TELCOM. Žalovaný pak na ně v odůvodnění svého rozhodnutí také zareagoval a vysvětlil jejich nedůvodnost. Tím podle krajského soudu dal právu na spravedlivý proces zadost.

41. Z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat právní nárok na konkrétní podobu dokazování ve správním řízení, zde tedy ještě na možnost žalobkyně přímo společnosti ATS-TELCOM klást otázky. Žalovaný měl povinnost vést dokazování tak, aby řízení bylo *spravedlivé jako celek* (srov. Husseini, F. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1101-1103). I s ohledem na roli vyjádření ATS-TELCOM při zjišťování skutkového stavu, kde z něj neplynul úplně „zlomový důkaz“ (viz bod 51 níže), má krajský soud za to, že žalovaný dal výše popsaným způsobem průchod právům žalobkyně na obhajobu a spravedlivý proces v dostatečné míře. Řízení jako celek již bylo po stránce dokazování spravedlivé. Ani námitky žalobkyně týkající se vyjádření společnosti ATS-TELCOM proto nejsou důvodné.

b. Námitka zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek

42. Žalobkyně namítá, že její odpovědnost za přestupek zanikla plynutím času. Ani tato její argumentace ovšem není důvodná.
43. Na tuto věc se použije úprava v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, protože je pro žalobkyni ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 1 As 185/2020-33, bod 11 a tam citovanou judikaturu).
44. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí jeden rok. Začíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (§ 31 odst. 1). Zákon o odpovědnosti za přestupky ovšem stanoví, že se tato doba přerušuje, tzn. že běží znovu, pokud správní orgán obviněnému oznámí zahájení řízení o přestupku [§ 32 odst. 2 písm. a)] nebo vydá rozhodnutí, kterým se obviněný uznává vinným [§ 32 odst. 2 písm. b)]. Pokud se běh promlčecí doby takto jejím přerušením opakovaně obnovuje, pak ovšem zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví, že odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději tři roky od jeho spáchání (§ 32 odst. 3). Nicméně *žádná z uvedených lhůt* – tzv. subjektivní jednoletá, která se může přerušovat, ani objektivní tříletá – *vůbec neběží, pokud se o věci vede soudní řízení správní* [§ 32 odst. 1 písm. c)]. Za použití těchto pravidel krajský soud došel k závěru, že odpovědnost žalobkyně za přestupek ještě nezanikla.
45. Skutek, který byl předmětem obvinění žalobkyně, se stal 6. 5. 2017. Den poté tedy počala běžet promlčecí doba. Celé původní řízení včetně odvolacího přezkumu žalovaného tehdy pravomocně skončilo dne 24. 10. 2017, tedy bezpečně v jednoleté subjektivní promlčecí době. Dne 20. 12. 2017, tedy po 7 měsících a 13 dnech běhu objektivní promlčecí doby, žalobkyně podala žalobu následovanou rozsudkem krajského soudu, který nabyl právní moci 10. 7. 2019. Subjektivní i objektivní promlčecí doby tak znovu počaly běžet. Ta subjektivní se na rok ovšem opět přerušila vydáním rozhodnutí městského úřadu z 18. 9. 2019. Rozhodnutí žalovaného pak nabylo právní moci 20. 12. 2019. Vše opět bezpečně v rámci jednoleté subjektivní doby, pro jejíž uplynutí tedy odpovědnost žalobkyně za přestupek nezanikla. Dne 20. 2. 2020 žalobkyně podala nyní projednávanou žalobu a běh objektivní doby se opět zastavil. Z tříleté objektivní doby tedy uplynulo dalších 7 měsíců a

10 dnů. V součtu tedy objektivní promlčecí doba běží 14 měsíců a 23 dnů. Do tříletého maxima proto stále hodně zbývá.

46. Námitka žalobkyně, že její odpovědnost za přestupek zanikla, proto také není důvodná, protože v této věci v žádném bodě neuplynula obnovovaná jednoletá subjektivní promlčecí doba, ani maximální možná tříletá objektivní promlčecí doba.
47. Žalobkyně zřejmě ve své argumentaci nezohlednila, resp. nevyložila správně § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého ani objektivní promlčecí doba neběží po dobu, po kterou o věci běží soudní řízení správní. Ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti nelze vykládat „absolutně“ v tom směru, že po uplynutí tří let od spáchání přestupku zkrátka vždy odpovědnost za přestupek zaniká, pokud se předtím promlčecí doba přerušovala (nezávisle na běžícím soudním přezkumu). Vedlo by to k absurdním následkům. S ohledem na běžnou dobu soudního přezkumu přestupkových věcí by v případech zrušení rozhodnutí správních orgánů soudem v mezičase došlo často k promlčení odpovědnosti obviněných za přestupek. Správní orgány by již neměly prostor k nápravě svých pochybení, byť by nešlo o pochybení takového rázu, které by si žádalo zastavení přestupkového řízení. Doba soudního řízení správního se i z těchto důvodů do tříleté promlčecí doby nezapočítává, resp. běh této promlčecí doby po dobu soudního přezkumu ve správním soudnictví stojí.

c. Správní orgány již zjistily skutkové okolnosti přestupku žalobkyně spolehlivě

48. Poslední skupina námitek žalobkyně se týká skutkového základu věci. Jde o to, zda v návaznosti na závazný právní názor plynoucí z rozsudku krajského soudu obsah spisu již obsahuje dostatečné podklady, na jejichž základě lze učinit skutkový závěr o spáchání přestupku a místech přestupku i měření.
49. Krajský soud připomíná, že při zjišťování skutkového stavu v řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
50. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se městský úřad opíral hlavně o listiny, fotodokumentaci a videozáznam. Důkazy nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. V celku správní orgán důkazy hodnotí, až provede všechny, jež považuje za dostačující ke zjištění relevantních skutečností. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho,

co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Důkazy se hodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu.

51. Podle krajského soudu městský úřad po rozsudku krajského soudu zjistil skutkový stav spolehlivě. Zejména (1) fotodokumentace v záznamu o přestupku v její zvětšené podobě spolu se snímky z portálů *mapy.cz* a *Google maps*, (2) další údaje v záznamu o přestupku a (3) videozáznam získaný žalovaným v odvolacím řízení již bezpečně postačují k učinění závěru, že *žalobkyně skutečně na ulici Osvobození u domu č. p. 110 v Ostrovačicích překročila nejvyšší povolenou rychlost*.
52. Ze zvětšeniny záznamu o přestupku, který spis označuje jako „snímek č. 1 – místo přestupku“ je vidět vozidlo žalobkyně, na kterém je záměrný kříž. Změřený údaj v záznamu o přestupku uvádí 64 km/h. Po levé straně vozidla žalobkyně je několik sloupů, přičemž třetí nejbližší z místa měření má světlou barvu (na rozdíl od dvou tmavých před ním) a jako by se opravdu skládal ze tří menších sloupů. Vozidlo žalobkyně se nachází před nejbližším tmavým sloupem. Před ním je také vjezd na parkovací stání, kde stojí vůz. Pokud tuto fotku porovnáme s výstupy z *Google Maps* připojenými ke zvětšenině záznamu o přestupku a označenými „snímek č. 1“, lze zejména z prvních dvou obrázků dovodit, že vozidlo žalobkyně opravdu bylo na úrovni domu č. p. 110. Jeho pozici lze zhruba přirovnat k pozici zeleného vozu, který je na těchto obrázcích z *Google Maps*. Vozidlo žalobkyně tedy skutečně policisté nezměřili u domu č. p. 107, jak zmiňuje rozsudek krajského soudu, což plyne opět ze dvou prvních obrázků z *Google Maps*, na kterých je vidět, že dům č. p. 107 je o několik metrů dále ve směru jízdy žalobkyně, u nějž by patrně na fotce ze záznamu o přestupku byl vidět ještě další sloup.
53. Důvěryhodnost záznamu o přestupku po doplnění dokazování a zvětšení fotografií z měřiče stvrzuje i snímek č. 2 vozidla žalobkyně. Pokud si jej totiž opět porovnáme s výstupy z *Google Maps*, pak z něj lze dovozovat, že auto žalobkyně bylo v době pořízení tohoto snímku u domu č. p. 125. Je vedle něj vidět stejný strom jako na obrázku z *Google Maps*, následovaný sloupem a stejnými střešními konstrukcemi tří domů v pozadí.
54. K tomu všemu je třeba připočíst videozáznam. Žalovaný sám uznal, že není ideální. Zachycuje ovšem vůz žalobkyně v samotném momentu změření její rychlosti. Jakmile se na záznamu objevuje záměrný kříž (v čase 1069 msec, který opravdu spadá do rozmezí uváděného v řízení samotnou žalobkyní), lze pozorovat situaci, která plně odpovídá fotografii označené jako „snímek č. 1 – místo přestupku“, na které je také vůz žalobkyně se záměrným křížem. Vyjádření společnosti ATS-TELCOM k tomu doplňuje, že tento moment byl momentem změření rychlosti vozidla. Krajský soud na základě těchto podkladů dovozuje, že *městský úřad v novém řízení již správně určil a důkazně doložil místo přestupku* a napravil tak původní vady svého rozhodnutí o obvinění žalobkyně, které mu vytkl rozsudek krajského soudu.
55. Ve vztahu k místu měření pak spis obsahuje přesvědčivý podklad v podobě změření vzdálenosti mezi jednotlivými relevantními místy na portálu *mapy.cz*. Na něm městský úřad vyznačil stěžejní body skutkového děje. Naměřený údaj uvádí 145 metrů, jak uváděl záznam o přestupku v jeho nezmenšené podobě na počátku řízení. Městský úřad tím tedy doložil vzdálenost měření, jak to po něm požadoval rozsudek krajského soudu. Krajský

soud pro úplnost odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-58, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud certifikovaný a ověřený rychloměr vykáže jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, pak došlo fakticky k bezvadnému změření rychlosti vozidla (bod 18 citovaného rozsudku).

56. Krajský soud proto opakuje, že již na základě právě uvedených podkladů ve spise nepochybuje, že městský úřad a žalovaný zjistili skutkový stav, na jehož základě shledali vinu žalobkyně, spolehlivě. Plně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, na který žalobkyně odkazovala. Námitky žalobkyně v tomto světle nemohou obstát. Většina z nich se i mýjela s podstatou věci, resp. na ni nemohla mít vliv (např. předložení originálu SD karty, námitky k metadatům, aktualizované verzi programu, který vygeneroval záznam o přestupku, potřebnosti určit místo přestupku za pomoci GPS souřadnic, obsahu návodu k obsluze, či nutnosti mít nashromážděné podklady na počátku řízení aj., na což vše žalovaný adekvátně a přesvědčivě zareagoval).

VI. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce